

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **T. N.**, zastoupeného JUDr. Lilkou Horákovou, advokátkou se sídlem Drtinova 24, Praha 5, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2013 č. j. CPR-13179-2/ČJ-2012-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2013, č. j. 1 A 17/2013-24,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 4. 2013, č. j. 1 A 17/2013 - 24, **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2013 č. j. CPR-13179-2/ČJ-2012-930310-V238 žalovaná (dále „stěžovatel“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 21. 10. 2012, kterým bylo žalobci, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské Unie byla stanovena na jeden rok. Současně mu byla stanovena doba k vycestování do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí.

Proti rozhodnutí stěžovatele podal žalobce správní žalobu, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) ze dne 17. 4. 2013, č. j. 1A 17/2013 - 24, shledána důvodnou a rozhodnutí stěžovatele bylo zrušeno.

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), upřesněný podáním ze dne 17. 5. 2013. Návrh odůvodnil úvahou, že v novém rozhodnutí bude muset vycházet ze skutkového stavu, který plně aproboval městský soud, a postupovat podle závazného právního názoru městského soudu, jenž však nekoresponduje s důvody, pro které bylo napadené rozhodnutí vydáno. Stěžovatel namítá, že respektování závazného právního názoru městského soudu by znamenalo zastavení správního řízení, čímž by se jeho postup dostal do rozporu se zákonem.

Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřil podáním ze dne 4. 6. 2013. Uvedl, že s návrhem nesouhlasí, neboť stěžovatel neprokazuje vznik nenahraditelné újmy, která je základní podmínkou úspěšnosti takového návrhu.

Kasační stížnost nemá podle § 107 s. ř. s. odkladný účinek, avšak Nejvyšší správní soud jej může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „*Soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*“.

Pro nyní posuzovaný případ jistě přiměřeně platí závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb. NSS, kde rozšířený senát uvedl: „*S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenahraditelné újmě.*“ V uvedeném rozhodnutí zdejší soud nastínil i typické příklady, které by odůvodňovaly přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem, které příliš nekorespondují se situací v posuzované věci.

Přehlédnout ovšem nelze názor, reprezentovaný rovněž shora citovaným usnesením tohoto soudu z 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Takovým postupem se totiž, kromě jiného, správní orgán vyhne i obvinění z nečinnosti a případným procesním důsledkům, které by z toho mohly vyplýnout.

Rozšířený senát v uvedeném rozhodnutí poukázal na možné negativní aspekty, které mohou nastat v souvislosti s přezkumem rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno správní rozhodnutí, na základě kasační stížnosti podané žalovaným. Uvedl, že za situace, kdy by byl takový rozsudek krajského soudu zrušen, dostala by se věc do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem. Ten, vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí městského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí městského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek městského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný. Nejvyšší správní soud připustil, že takový případ lze řešit přiznáním odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Právě na výše popsanou problematickou situaci, kdy by vedle sebe existovala dvě opačná správní rozhodnutí, v podstatě poukázal stěžovatel ve svém návrhu na odkladný účinek. Mohla by totiž vzniknout situace, kdy by bylo řízení o správním vyhoštění v mezidobí zastaveno, ale po případném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu by původní rozhodnutí o potvrzení správního vyhoštění „obživlo“. Takový jev by byl značným zásahem do právní jistoty účastníků řízení a jedinou možností, jak mu předejít, je přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Na tomto místě je však vhodné zdůraznit závěr plynoucí z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76: „*Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě*

pokračování

a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé. Proto nelze při rozhodování podle § 73 odst. 2 a § 107 s. ř. s. vždy učinit jednoznačný (konečný) závěr, že správní rozhodnutí má za následek újmu pro žalobce či stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto ani v tomto rozhodnutí žádným způsobem nepředjíhá rozhodnutí ve věci. Smyslem přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je tedy, v souladu s výše citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu, nepochybný veřejný zájem na předcházení případné existence vedle sebe stojících a přitom v principu opačných rozhodnutí stěžovatele, s negativním dopadem na právní jistotu účastníků. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že právě tento nežádoucí stav vyvolává v dané věci riziko ohrožení principu právní jistoty a současně představuje nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout žalobci či jiným osobám.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. K tomu je třeba dodat, že také v řízení o kasační stížnosti platí podle § 73 odst. 3 s. ř. s., že „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti se tedy pozastavují veškeré účinky napadeného rozsudku městského soudu. Uvedený suspenzivní účinek přiznání odkladního účinku kasační stížnosti, s přihlédnutím k tomu, že správní žaloba žalobce proti rozhodnutí stěžovatele má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, tedy znamená, že do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti se obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí stěžovatele, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Žalobci tak vlastně v souvislosti s nyní vydávaným usnesením nehrozí žádná újma.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu